

A photograph of a white ceramic teapot with a gold-colored knob and a teacup with a saucer, both featuring a gold-colored rim. The teapot is on a white lace doily. In the background, there is a vase of hydrangeas in shades of light green and purple. The background is a soft, out-of-focus light blue and green.

New York Timesi bestsellerite autor

JODI
THOMAS

Väike
Teepood
peatänaval

Originaali tiitel:
Jodi Thomas
The Little Teashop on Main
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Jana Linnart
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Jodi Koumalats
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02374220
ISBN 978-9949-82-548-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Eessõna

November 2018

Jack Hutchinson

Hõre udu rullub vihma tõotades üle Kalmistu tänava, sosistades saabuvast külmast talvest. Astun katkisest väravast sisse, üritades mitte haudade poole vaadata. Juba puiseks ja värvituks muutunud piisonirohi viipab mulle kutsuvalt. Vaatan otsivalt esmalt vasakule, siis paremale, teades, mida eest leian.

Õeldakse, et mees ei suuda naist kunagi läbinisti mõista. Mehed ei ole loodud samasuguseks nagu naised. Kuid mina tunnen kolme säärast olendit. Olen neid tundnud kogu elu.

Liikudes läbi hüljatud kivideaia, silman kaht neist naistest, nad on rietatud musta.

Tardun paigale, soovimata liiga lähedale minna. See ei ole minu maailm. See kuulub üksnes neile. Nad ei ole mind kunagi oma ringi kutsunud ja ma tean, et praegu võin ma neid ainult jälgida.

Üks neist laotab teki haua kõrvale maapinnale. Teine hakkab välja panema tasse ja tillukest teekannu. Usun, et see on igavikutee. Mind ei ole sellele kunagi kutsutud, kuid tunnen seda rituaali hästi.

Kolm naist vandusid koos sõprust. Nüüd jätavad kaks neist hüvasti kolmandaga, keda nad on armastanud rohkem kui õde. Võib-olla peaksin jutustama nende loo.

Võib-olla olen ainus, kes seda oskaks. Lõppude lõpuks olen armastanud neid kõiki kolme. Olen alati armastanud. Ilmselt armastan igavesti.

Kuid ma ei peta ennast. Nad ei kuulu mulle.

Kui üldse, siis kuulun mina vist neile.

Esimene osa: 1988-2001

Üks

Zoe *Printsessi teepidu*

Zoe O'Flaherty tantsis veranda kivi põrandal, nagu oleks see lava. Tema päikesest triibutatud punased juuksed voogasid keebina, puudutades täies hilissuvises õies mitmevärvilisi pelargoone.

Viieaastase Zoe jaoks oli see täiuslik päev, kuigi väljas sadas vihma. Parim päev tema elus. Parem kui jõulud või isegi *halloween*.

Täna oli Zoe esimene tõeline teepidu. Emme – või Alex, nagu täiskasvanud teda kutsusid – oli riputanud veranda laeventilaaatori külge pabertähekesed ja ostnud Tuhkatriinu teeserviisi. Nad olid valmistanud südamekujulisi võileibu maapähklivõiga ja pisi-kesi tassikooke, mida ehtisid kirsimarjad. Lühike laud, mille ääres oli kolm laste plasttooli, oli üle puistatud šokolaadikommidega. Igal taldrikul oli väike karbik suure teemantsõrmuste ja plastist kaelakeedega.

„Nii, Zoe, sea ennast nüüd valmis,“ ütles ema kes teab mitmendat korda. „Sa pead mõlemat tüdrukut saabumisel tervitama. Sina oled täna peoperenaine. Mina olen koos emadega köögis.“

„Ma tean. Ma tean.“ Zoe keerutas ennast. Kui ta kunagi tantsijaks saab, keerutab ta kogu aeg.

Ukse kell helises. Zoe kiljatas ja sööstis ukse poole, roosa printsessikleit nii kergelt keha ümber hõljumas, et võinuks peaaegu arvata, et see on valmistatud suhkruvatist.

„Tere,“ ütles ta, kui lillas kleidis printsess sammukese üle läve astus.

Tüdrukukese selja taga seisev ema lükkas teda edasi. „Sina oled vist Zoe. Mina olen proua Waters ja see on minu tütar Emily. Ta tuleb sinu lasteaiarühma. Olen su emale peo korraldamise eest väga tänulik, siis ei ole järgmine nädal teile nii hirmutav. Siis on Emilyl selles heidutavas olukorras kaks sõpra, keda ta tunneb.“

Kui Emily pilku ei tõstnud, kummardas Zoe alla. Uuel printsessil oli kaks pikka pruuni patsi ja hirm šokolaadikarva silmis.

Printsess Emily tõmbas ninaga ja hoidis endal ümbert kinni, nagu oleks tal külm.

Zoel ei olnud kunagi pähegi tulnud, et ta võiks lasteaeda minekut karta. Või et on olemas keegi, kes ei tahaks tulla teepeole, kuid see lilla printsess ei paistnud rõõmus. „Mul on olnud seni teepidu ainult nukkudega. Aga sinul?“

Pruunid patsid riivasid Emily märgi põski, kui ta pead raputas.

„Mulle meeldib su kleit,“ sosistas Zoe. Uus printsess ei tõstnud ikka veel pilku, kuid ta ema sirutas kaela ja vaatas toas ringi, nagu inspekteerides nende tillukest kodu.

„Huvitav maja,“ tähendas proua Waters ja kirtsutas nina, nagu tunneks mingit ebameeldivat lõhna.

Viimaks tõstis Emily pea ja naeratas arglikult. „Mulle meeldib sinu kleit ka, Zoe.“

Emme tuli köögist ja viis proua Watersi kaasa. Zoe rõõmustas. Proua Waters oli arvatavasti kena, ent kui ta oleks toonud korvitäie õunu nagu kuninganna Lumivalgekese loos, ei oleks Zoe ainsatki söönud.

Ta võttis Emilyl käest kinni ja viis ta mängulaua juurde, mis oli teepeoks kaetud. „Kas sulle maitsevad maapähklivõileivad?“

„Jah, aga mulle ei meeldi mu kroon. See on liiga suur.“ Emily kallutas end ja kroon kukkus peast. „Emme ütleb, et ma ei leia endale kunagi printsit, kui mul kroon peas ei püsi.“

„Minu kroon on liiga väike.“ Zoe raputas oma punaseid kiha-raid ja kroon hüples ta pealael. „Ja ma ei tahagi endale printsi leida. Minu emme ütles, et ma ei peagi, kui ma ei taha. Ta ütles, et vahel tuleb selleks konna suudelda.“

Tüdrukud kihistasid naerda ja vahetasid kroonid omavahel, kui Zoe emme läks uksekella peale ust avama.

Printsessid pöördusid ja vaatasid lävele astunud kolmandat tüdrukukest. Ta oli neist pikem, ta kleit oli kortsus ja krooni ei olnud. Tema selja taga seisis tumedas vormis mees, kelle kulm oli kipras. Ta oli riides nagu lendur ega astunud verandale, kuid ta käsi oli nagu kaitseks tütre õlal.

„Mu naine ütles, et ma pean Shannoni täna tunniks ajaks siia tooma. Vabandust, et ma hilinesin. Meil läks kleidi otsimisega aega.“

Zoe põrnitses meest. Tema emme ei olnud abielus, seetõttu puutus ta meestega harva kokku, kuid see siin nägi välja, nagu võiks iga hetk urisema hakata, ning Zoe ei tahtnud teda oma teepeole.

Emme naeratas nukralt. „Te võite tulla kööki kohvi jooma, sel ajal kui tüdrukud pidu peavad, seersant Morell.“

Mees kergitas kulmu. „Täna, ei. Kas sobib, kui tulen oma tütrele tunni aja pärast järele?“

„Sobib ikka.“ Emme naeratas Shannonile ja juhatas ta kaunistatud laua juurde. Ta tutvustas printsesse ja ütles, et nad lõbutseksid kenasti.

Ainult et kui emme lahkus, hakkas Shannon nutma, ning tee-pidu, mida Zoe oli nii väga oodanud, ei tundunud eriti peo moodi. Üks tema külalistest nuttis ja teise põsed olid endiselt pisaratest märjad. Zoele tundus, et ta on maailma halvim peoperenaine.

„Kas sa oled haige?“ küsis Zoe, mõeldes, et kui uus printsess on haige, on pidu arvatavasti läbi.

Shannon raputas pead. „Mu emme läks täna issi ja minu juurest ära.“

Emily sosistas: „Kas ta tuleb tagasi? Võib-olla läks ta lihtsalt poodi?“

„Ei. Ta pakkis suure kohvri ja viskas siis võtmed lauale, nagu oleksid need liiga tulised, et neid peos hoida. Ta ei aidanud mul

isegi krooni otsida. Ta ütles, et ei suuda mind vaadata. See oli liiga valus.“

Zoele meenus, mida emme oli peoperenaiseks olemise kohta rääkinud. Ta võttis krooni peast ja andis Shannonile. „Mul on veel üks, lilledest. Ma panen selle pähe ja olen lilleprintsess.“

Selleks ajaks, kui ta oli leidnud kapis sorides plastist karikakardegaga pärja ning tagasi jõudnud, naersid Shannon ja Emily lõbusalt. Nad olid pannud kirsid võileibade vahele ega jõudnud ära oodata, et Zoe neid maitseks.

Üks vars paistis saiaviilude vahelt välja, kuid Zoe mängis kaasa ja teeskles üllatust. Siis valas ta välja jäätee ja nad kõik maitseid seda, olles torganud igasse plasttopsi Hershey'se šokolaadikommi.

Tunni ajaga proovisid tüdrukud selga üksteise kleite, vahetasid mitu korda kroone ja panid nahka kõik maiustused. Nad kallistasid hüvastijätuks ja palusid, et võiksid korraldada teepeo igal vihmasel laupäeval.

Shannoni isa naeratas, laskus põlvili ja võttis tütre sülle. „Tule, printsess. Minu meelest on sul juustes glasuuri.“ Ta suur käsi liikus üle tütre kollaste kiharate, hõõrudes glasuuritüki veel tugevamini juustesse.

Shannon kallistas isa. „Ma kartsin, et äkki sa ei tulegi tagasi, issi. Mõtlesin, et pakid samuti oma koti ja jäta mu maha. Aga Zoe ütles, et sa oled tegelikult rüütel, kes kaotas oma soomusrüü, ja et sa tuled tagasi.“

Seersant vaatas Zoe poole. „Tal on õigus. Ma ei jäta sind kunagi. Rüütel on alati kohal, et oma printsessi kaitsta.“ Ta noogutas Zoele lühidalt. „Ja tema sõpru muidugi ka.“

„Me oleme sõbrad,“ hüüdsid kõik kolm tüdrukut korraga. „Sõbrad igaveseks.“

Seersant pilgutas Zoele silma. „Järgmisel vihmasel laupäeval korraldan ma teepeo meie juures, kuid teie, daamid, peate mõtlema söökidele.“

Kõik kolm viieaastast kihistasid hüvastijätuks lehvitades naerda.

Kaks
Sügis 2001

Shannon

Shannon Morell tõi välja viimase kohvri, mille isa tõstis tüdruku kooli lõpukingiks saadud autosse. Tema pikad meekarva kiharad olid pärast viimaste keskkoolifotode tegemist poisipeaks lõigatud. Suvelaager Colorados oli lisanud ta pikale saledale kehale sportlikkust.

„Oled sa kindel, et ei taha, et ma sinuga kaasa tuleksin, tibuke? Kaheksasada kilomeetrit on pikk sõit.”

„Isa, sa pead lõpetama minu tibukeseks kutsumise.”

Ülemveebel Morell kehtis õlgu. „Ma ei saa aru, miks. Minu jaoks jääd sa alati tibukeseks. Nelja aasta pärast oled sa arvatavasti aastmelt minust kõrgemal, kuid jääd ikkagi minu pisitüdrukuku.”

„Lõpeta, isa. Ma lähen kolledžisse, mitte ei hakka surema. Me sõlmime kokkuleppe. Kui ma olen siin, Laurel Springsis, võid sa mind kutsuda, nagu ise tahad, ent lennuväeakadeemias kutsud sa mind Shannoniks.” Shannon oli sada kaheksakümmend sentimeetrit pikk, isaga peaaegu ühepikkune, kuid isa oli olnud tema silmis alati suur mees. Ta oli tema juurde jäänud. Ta oli teda kasvatanud. Ta oli hoolinud.

Isa oli üle neljakümne ja vintske nagu tallanahk, kuid Shannon teadis, et mõte oma pisitüdrukust sadade kilomeetrite kaugusel vaevas teda.

„Mäletad, kui sa käisid kaks korda Iraagis ja mina pidin olema vanaema juures? Sa lubasid, et tuled tagasi, ja kuigi ma nutsin, teadsin, et sa pead sõna.“ Shannon patsutas isa põsele. „Mina lähen ainult Colorado Springsi, aga ma luban, et tulen tagasi.“

„Kas su peen uus mobiiltelefon, auto tagavaravõtmed ja Glock on kaasas?“

„Jah.“

Isa näris alahuult. „Kas sul on see mündirull eesistmete vahel? Pigista see rusikasse ja võid ühe hoobiga mehe oimetuks lüüa.“

Shannon mõtles kõigile enesekaitsekursustele, mida isa oli sunnitud teda aastate jooksul läbi tegema, kuid nähtavasti ei piisanud neist, et tema muret vaigistada. „Ma olen valmis, kui peaksin hätta sattuma, isa. Ma luban sulle.“ Tema kasvu juures ei olnud usutav, et ta taskuvaraste huviorbiiti satuks.

Isa järgnes talle küsimusi esitades juhiukse juurde. Kas tal on piisavalt sularaha? Kas tal on autoklubi liikmepilet kaasas? Kas tal on kaart juhuks, kui GPS ei tööta?

Isa viimast korda kallistades vastas Shannon: „Kui ma veel rohkem valmis oleksin, lõpetaksin kolledži juba sinna sõites.“

Isa ajas end sirgu nagu lennuväelane, kes ta oli kogu elu olnud. „Sõida ettevaatlikult.“

Shannon noogutas. Isa ei öelnud kunagi, et armastab teda, seda ei olnud tarvis. „Ära pane veel sõidukella tiksuma. Ma peatun Zoe juures, et tüdrukutega teed juua.“

„Ma tean. Hüvastijätutee. Te olete teinud seda alates viiendast eluaastast alati, kui laagrisse või puhkusele sõidate.“

Shannon kehitas õlgu. „See ei ole nii lõbus kui tervitustee joomine, kuid see on traditsioon.“

Isa nägi välja nii nukker, nagu oleks kogu rõõm temast välja nõrgunud.